

Varem oli rahvas maal rõõmsam

Herbert Mesi (pildil) on veel Karula küla mees, kuigi plaanib vana kodu, kus ta 1969. aastast elanud on, maha müüa. Ostuhuvilisi on aja jooksul käinud kolmesaja ringis. Mesi loodab, et Kadrina korterisse elama kolides võib nende pere ka uue omaniku ajal siin suviti elada ja ümbrust korda teha.

Vihula põllumajandust pikka aega juhtinud Herbert Mesi tunnistab, et kolhoosi ajal suhtlesid inimesed tihedamalt kui praegu, kuigi majanduslikult ei olnud alati lähedad ajad. Kevadel peeti külvi- ja sügisel lõiluspäevad. Ansambelis laulsid mehed ja laulsid naised. Ja kui kolhoosipidudel esinejad ise ironiseerisidki vahel süldipidude üle, siis ise sõid sülti päris hea meelega. Nii et elu oli hoopis lõbusam.

Peeti näiteks Vihula süstlaalomeid. Käidi kõvasti sanatooriumis ja pererahu huvides oli soovitatav end ravida koos abikaasaga. Maainimesi täis teatribussid muudkui vurasid Tartu ja Tallinna poole.

Kui Aaspere, Vihula ja Haljala üheks suureks kolhoosiks ühinesid, jäi Vihulasse noorkarjakasvatust, sest siinkandis põimud õigeid põldusid. Aga ühtaegu tähendas see, et sinna ka ei ehitatud.

Sis saabus kuuls põllumajandusreform. "Nii suure varaga kui sinise astusid, nii palju pidid kätte saama," meenuab Herbert Mesi.

Vihula osaks oli paarkümmend protsenti. "Aga läks valetsti," tunnistab Mesi. "Põhimõtteliselt: oleks pidanud need, kes oleksid tahtnud oma maa välja võtta, selle ka saama ja kolhoos oleks jõudumööda aidanud."

Aga tegelikult võtsid kõik

oma maalapi tagasi, samuti pisikesed varaosakud. Nendega põlnud midagi peale hakata. Mesi sõnul oleksid osakud pidanud olema märgatavalt suuremad, aga siis oleks vaja olnud ka suurt tulumaksu tasuda. Tervikvaradena jäid veisefarmid ja sigalad siiski alles.

Mesi sõnul läks algul elu päris hästi, aga siis lõi põllumajanduse hinnapoliitika jalad alt.

Herbert Mesi pole rahul ka sellega, et Karulat Haljala vallaga ei liidetud, kuigi kogu elu on mitu korda rohkem seotud Haljala kui Vihulaga.

Ja bussiliiklus on selline, et ühe päevaga Rakveres asju ära ajada ei saa, linnasolemise aeg on nii lühike.

Kaks Karula inimest sõidavad iga päev seitsme kilomeetri kaugusele Annikverre jalgrattaga tööle, kaks käivad Vihulast Karulasse. OÜ Uusval annab kaminapuude pakkimisel tööd küll seitsmele inimesele, aga seda tööd pole pidevalt.

Nii tuleb Karulast mujale elatist teenima käia, aga bussiga on see võimatu. Bussiliiklus on Karulas peaaegu olematu.

Külarahvas tahaks, et Karula kõrts jälle ellu ärkaks.